

2012 - a film

A mozikban már javában vetítik a 2012 című filmet, amely a maya naptár által jövendölt 2012 decemberére datált világvégét jeleníti meg. Számptalan verzió kering a neten arról, hogy mi fog történni az ominózus napon, hogyan ér majd véget a világ, mit is jelent ez, és mi okozza. Az állítólagos 2012-es eseményeknek hatalmas hátere lelhető fel a neten és a könyvesboltokban. Néhány éve rendkívül népszerűvé vált a téma, még én is írtam róla pár hónapja. A filmet Roland Emmerich rendezte, akinek olyan mozik fűződnek a nevéhez, mint a Függetlenség napja, a Holnapután vagy a Godzilla. A felsorolásból jól látható, hogy a homoszexualitását nyíltan vállaló német származású rendező vonzódik az emberiség kipusztulásának témájához.

A 2012 igazi AAA kategóriás nagyjátékfilm. A 158 perces filmet rekordnak számító 200 millió dolláros büdzséből készítették el. Sajnálatos, hogy az elképesztően valóságghű trükkök felemésztették a gyártási költség tetemes részét, így nem tudtak megfizetni egy profi forgatókönyvet, hogy sztori is legyen a trükkök mellett (alatt, mögött, között). A sztori (neve így), egyszerűen gagyi. Minden részletében kiszámítható, még az is, hogy melyik szereplőnek mi lesz a sorsa. Néhol olyan szinten giccses, hogy már én szégyelltem magam, méghozzá az egész szakma nevében. A filmben minden megtalálható, amely a Hollywoodi Nagy Könyv szerint garantálja a sikert: csonkacsalád, akik a végére teljessé válnak, kisgyerek, kiskutya, és más, ezekhez hasonló szimbólumok, amiknek a történethez nincsen semmi közük. Mindezeket túl Emmerich olyan elszántan próbál politikailag korrekt lenni, hogy az már kifejezetten zavaró. Összefoglalva: a 2012 egy sablonos, üres, giccses nyáltenger, amely meglovagolja a jelenlegi hisztériát. Ennyi. Ám ez csak a felszín. A mélyben mást sejtek. Évek óta érzem bizonyos filmek nézése közben, hogy nem maga a film a lényeg, hanem a trükkök. Az olyan látványorgia-típusú filmek, mint például jelen cikkünk tárgya, nem az, aminek látszik. Ez egy értékesítő segédeszköz, amellyel szoftvercégek adják el portékáikat a filmiparnak (és isten tudja, milyen más cégeknek még…). Az értékesítés itt a lényeg, meg a trükkök tesztelése a nézőkön, hogy azok mennyire dőlnek be. Szó sincs filmezésről, művészetéről pedig végképp nincs. Hogy a filmiparon kívül kit és miért érdekelnének még a trükk-szoftverek? Egyszerű a válasz. Bárkit, akinek érdekében áll megtéveszteni egyes embereket, vagy a teljes lakosságot. Mert a filmtrükkök eljutottak abba a stádiumba, hogy összetéveszthetők a valósággal, és bármit meg lehet velük csinálni. Hihetően. Hamis dokumentumokat lehet kreálni bárkiről, és bármiről. Talán már megtették… És talán nem kevésszer. Sajnálatos, hogy filmipar jelentős részét néhány szoftvercég kisajátította arra, hogy portékáját reklámozza. Roland Emmerich 2012 című mozija egy szoftverértékesítő vállalat dokumentumfilmje. Mindenki óva intenek a film megtekintésétől. Aki azonban egy legendás hős bátorságát érzi magáénak, tehet egy próbát, de a biztonság kedvéért vigyen magával valakit, aki adott esetben feledtetni tudja a moziban töltött kínos órákat…